

PINKSTERZENDING

Mijn moeder stuurde me als kind wel eens de deur uit om eieren te gaan halen in de winkel. Verongelijkt en mopperend liep ik naar de winkel en kocht de eieren. Onderweg treuzelde ik hier en daar en vermaakte me met vriendjes die ik tegenkwam. Natuurlijk zorgde ik er voor dat de eieren heelhuids thuis kwamen. Verder maakte ik me er niet druk om. De opdracht van mijn moeder was een lastige onderbreking van waar ik mee bezig was. Meer niet. Ik wist dat de eieren ergens voor nodig waren. Maar waarvoor, dat boeide me niet. Eieren waren eieren, meer niet. Dus leverde ik ze keurig af bij mijn moeder, en klaar was kees.

Soms stopte mijn moeder me een pannetje met warm eten in mijn handen en zond me daarmee naar mijn oma. Ze zei alleen maar “voor oma”, en weg was ik, naar mijn oma vier straten verderop op drie hoog. Onderweg, met dat pannetje in mijn handen, had ik het gevoel dat mijn moeder met me mee liep. Niet om me in de gaten te houden, of ik niet af en toe ergens bleef staan of een omweg maakte langs een vriendje. Het was alsof we dat pannetje met eten samen droegen, mijn moeder en ik, alsof mijn moeder net als ik brandde om met het pannetje zo snel mogelijk bij mijn oma te zijn. Ik voelde hoe mijn moeder, als ze me dat pannetje gaf, aan mijn oma dacht en hoe dat gevoel me onderweg de sporen gaf en me vooruit duwde, naar mijn oma toe. Mijn moeder liep, met haar hart bij mijn oma, achter me aan en met me mee, en met mijn moeder in mijn rug liep ik een stuk sneller dan wanneer ik eieren ging halen.

Mijn oma ging altijd in het zwart gekleed. Ze praatte nooit met ons, want ze was stokdoof. Ze zat altijd op een stoel omdat ze niet kon lopen. Ik dacht, zoals kinderen denken, dat ze op die stoel zat vastgeplakt en er niet van af kon. Ze was ook de hele godganse dag alleen. Het leek me vreselijk. Maar het was een lieve oma, een door en door goed mens. Dus rende ik met een blij gevoel van binnen naar mijn oma om haar uit haar eenzaamheid te verlossen en met dat pannetje met warm eten een plezier te doen. Het was alsof ik aan een touw naar mijn oma werd toe getrokken. Met zeven-mijls-laarzen stapte ik door de vier straten en was op drie hoog voor ik het goed en wel in de gaten had.

Ik rende omdat mijn moeder me duwde en mijn oma me trok. Met een gevoel van blijdschap rende ik door de straat. En mijn blijdschap was de blijdschap van mijn moeder die met me mee rende, en die van mijn oma, als ze me aanzag komen rennen.

Ons leven is vol opdrachten. We moeten van alles en nog wat. Je kunt er behoorlijk moe van worden. Bij Tschernobyl en Fukushima zijn ze nog steeds bezig de radioactiviteit op te ruimen. Het moet gebeuren. Maar je wordt er niet vrolijk van. Maar als je dóór iemand en náár iemand gezonden wordt, mensen van wie je houdt, dan heb je in plaats van eieren opeens een pannetje met warm eten voor je oma in je handen. Jezus zegt: "Zoals de Vader Mij gezonden heeft, zo zend Ik u", hij zendt ons naar de mensen. Jezus heeft geen gemakkelijk leven gehad, en een moeilijke dood. Maar hij heeft met vreugde geleefd. Hij ging vol vreugde met de boodschap en de opdracht van zijn Vader naar de mensen. Zijn opdracht was niet zwaar. Zijn Vader duwde hem en de mensen trokken hem, en hij rende door het leven, vier straten verder naar drie hoog. Alles, ook een pannetje met warm eten, kan een boodschap van liefde zijn waarmee we de wereld in gezonden worden. Het leven wordt er licht en blij door. Mogen wij ons gezonden voelen, door God en Jezus, naar de mensen. Amen.